

[Rager.]

ger til en privat Supplering, maatte man formentlig kunne have stillet dertil sigtende Ændringsforslag, der da kunde være blevet Genstand for en saglig Diskussion og Overvejelse. Det forekommer mig, at jeg har Ret til at sige, at Oppositionen med Hensyn til disse Paragraffer har stillet sig paa en uansvarlig Maade, naar Hensyn tages til det Misbrug, som i meget høj Grad gøres af arbejdsløse paa dette Omraade. Jeg skal anbefale, at man stemmer imod disse to Mindretalsforslag.

Jeg vil derefter gerne gøre en enkelt Bemærkning vedrørende Ændringsforslagene under Nr. 32 og 33 stillet af Mindretal, Ændringsforslag, der gaar ud paa, at Lønarbejdere, der tilhører forskellige Fag, skal have Ret til at slutte sig sammen i en Arbejdsløshedskasse — det er jo i Virkeligheden det, der siges. Efter Ministerens Forslag kan der ikke mere gives Tilladelse hertil, saaledes som efter Loven af 1927; hvis man vedtager disse Ændringsforslag, fører man altsaa den nuværende Tilstand tilbage.

Da denne Bestemmelse blev indført i sin Tid, havde den slet ikke almenyldig Karakter, maaske nok i Ordlyden, men ikke i Hensigten. Det, der ønskedes, var i Virkeligheden at aabne Mulighed for Oprettelsen af den saakaldte kristelige Arbejdsløshedskasse. Den er nu blevet oprettet, og der er vist ingen, der tænker paa at slaa den ud igen; men Lovforslaget er i sit Princip ikke indrettet saaledes, hele Ordningen er ikke opbygget saaledes, at en Paragraf som denne gaar ind som et rationelt Led. Derfor forekommer det mig, at naar nu Hensigten er naaet, og naar vel ingen tænker paa at ændre noget med Hensyn til den Kasse, der er oprettet, og dens Anerkendelse, saa skulde man hellere være med til nu at lade denne urationelle Bestemmelse falde igen; det forekommer mig kun at være Stivsind at ville fastholde den.

Det har jo heller ikke været nogen særlig Fornøjelse for de Mennesker, der har oprettet denne Kasse. Det er ingenlunde nogen billig Kasse at være i. Medlemskontingentet er 104 Kr. om Aaret i denne Kasse — det var det i hvert Tilfælde i Aaret 1929—30 —, og jeg finder derfor ikke, man paa nogen Maade kan have Grund til at sige, at der derigennem er opnaaet særlige Fordele. Det skulde der jo ogsaa meget nødigt, for det vilde kun kunne opnaas paa Baggrund af Tab for de faglige Kasser. Man kan altsaa vistnok sige, at denne enkelte Kasse for saa vidt heller ikke økonomisk har skadet Medlemmer af de faglige Kasser. Jeg

skal ogsaa anbefale at stemme mod disse Ændringsforslag.

Jeg kommer derefter til Ændringsforslagene Nr. 47, 48 og 52, stillet af Mindretal, angaaende de Tilskud, der skal ydes af det offentlige til Arbejdsløshedskasser. Der vil jeg særlig hæfte min Opmærksomhed ved de Forslag, som Partiet Venstre har stillet under Nr. 47 og 52. Disse Ændringsforslag gaar ud paa at ændre de nugældende Sætsler, og man undres jo ikke, efter den Indstilling, som man ved, Venstrepartiet har paa dette Omraade, specielt over, at alle Tilskud til Kasser, hvis Medlemmers gennemsnitlige Aarsindtægt ligger over 3 000 Kr., falder bort. Jeg ved vel, at man har agiteret ganske overordentlig stærkt fra Venstrepartiets Side mod dette, at Folk med Gennemsnitsindtægter paa over 3 000 Kr. om Aaret skulde have Tilskud fra det offentlige til deres Arbejdsløshedsforsikring, og man har gjort det under Henvisning til, at mange Mennesker, der havde langt ringere Indtægter, derved maatte betale til disse Menneskers Arbejdsløshedsforsikring.

Der er ikke Tvivl om, at mange tror, at dette virkelig er noget, der betyder noget pekuniært for hele Ordningen. Lad mig da derfor oplyse, at det Tilskud, der efter de nuværende Tilskudsregler gives til Arbejdsløshedskasser, hvis Medlemmers aarlige gennemsnitlige Indtægt ligger over 3 000 Kr., er 168 000 Kr. om Aaret, hvilket svarer til 1,5 pCt. af hele Tilskuddet fra det offentlige, der i det Aar, jeg gaar ud fra her, har været 11,1 Mill. Kr. Jeg bemærker, at jeg her tager de Tal, som er stillet op i Socialministerens Forslag, som det blev forelagt i 1929, for et Normalaar udregnet paa Grundlag af den nugældende Arbejdsløshedslovgivning.

Altsaa med andre Ord: Det, man her sætter saa kraftigt ind for, er eventuelt at spare det offentlige for 1,5 pCt. af det samlede Tilskud. Og saa maa man jo ikke være blind for: Hvad giver man for dette? Man giver naturligvis det, at de Kasser, der ikke har Chancer for at komme ned under denne Indtægtsgrænse paa 3 000 Kr., trækker sig tilbage fra at have anerkendte Kasser. Farmaceuterne har allerede trukket sig tilbage, og man vil selvfølgelig se andre Kasser, hvor Gennemsnitsindtægten altid maa skønnes at være over 3 000 Kr., trække sig tilbage fra den almindelige Forsikring — noget, som jeg absolut ikke mener vil være anbefalelsesværdigt.

Denne Gang er man gaaet til de 3 000 Kr., men hvis vi gaar denne Vej, saa bliver Spørgsmaalet: Skal vi saa næste Gang